

РЕШЕНИЕ

№ 18375

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8929** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр. с чл.45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Ш. С., с ЛНЧ [ЕГН] , гражданин на Ирак, роден на [дата на раждане] , срещу Решение №РПЗТ- 61/22.08.2024 г., издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците, с което жалбоподателят е настанен в Център от затворен тип, постъпила в съда на 11.09.2024г. Съгласно чл. 45в, ал.5 от ЗУБ, решението на председателя на ДАБ подлежи на обжалване по реда на АПК.

В жалбата са изложени твърдения, за неяснота на мотивите на решението, не съдържащо фактически основания, довело до лишаване от правото да организира своята защита, липсата на мотиви водела до невъзможност да се осъществи контрол на съдебния акт. Позовава се на решението на Съда на ЕС по преюдициално дело С-159/21на Съда на ЕС, и даденото тълкуване за недопустимост да се констатира от специализираните органи с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност , а решаващият орган по молбата за закрила е длъжен системно да отказва да предоставя субсидиарна закрила или да отнема предоставена закрила. Позовава се и на приетото в оспореното решение, че единствено органите на ДАНС са компетентни да извършат преценката, дали кандидатът за международна закрила съставлява заплаха за националната сигурност. Изтъква се, че единствено решаващият орган по молбата за закрила е този, който трябва да направи преценката на всички релевантни факти, свързани с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95. Претендира, че в този смисъл е и актуалната

съдебна практика на ВАС и цитира решенията по адм.д.д.4863/2023г.,6602/2023г. и по адм.д. 6605/2023г. по тези съображения иска от съда да постанови отмяната на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбата ес поддържа от оспорващия лично чрез преводач и от упълномощен адв. М.. Оспорващият заяви, че е представил всички доказателства, с които разполага в производството по молбата му за закрила.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците, чрез юрк. Х., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество претендира нейната неоснователност като иска от съда да потвърди решението на ответника. Посочва, че в хода на производството има съмнения относно самоличността на лицето и, че представлява опасност за националната сигурност. Към момента няма постановено решение по молбата за закрила.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и писмото на ДАНС, посочено в мотивите на оспореното решение - писмо на ДАНС с вх. № 2-80/16.08.2024г.

Административен съд София-град, като обсъди доводите и възраженията на страните, ведно с доказателствата по делото, извърши дължимата служебна проверка на оспореното решение на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно чл. 45в, ал.5 от ЗУБ, решението на председателя на ДАБ подлежи на обжалване по реда на АПК.

Жалбата е заведена на дата 05.09.2024г., а оспореното решение е връчено на дата 22.08.2024г. с оглед на което жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На 21.08.2024г. е подадена молба за международна закрила от А. Ш. С., [дата на раждане], обозначил, че е гражданин на Ирак. Видно от молбата за международна закрила на лист 35 от делото, същата е подадена чрез Дирекция Миграция – МВР, СДВНЧ – Бусманци, видно и от Приемо предавателен протокол на л. 19 от делото, т.е. към датата на подаването ѝ жалбоподателят е бил настанен в СДВНЧ – Бусманци към Дирекция Миграция. В издадената Заповед № 6101ПАМ -136 от 22.07.2024г. а наложената му ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ от началника на ГПУ Бургас, А. Ш. А., [дата на раждане] в [населено място], Сирия, гражданин на Сирия, в приемо -предавателния протокол между служители на Дирекция миграция – МВР и на ДАБ, лицето също е посочено с гражданство Сирия.

Видно от данните от протокола за проведеното интервю, регистрационния лист, А. Ш. А. е поддържал, че е роден в [населено място], Ирак, живял само в този град, но впоследствие в отговор на въпроси за Сиприя е посочил, че в Ирак, Сирия и Турция е работил като автомонтьор. На въпроси, свързани с Ирак – за химна и кой управлява, само е отговорил, че химнът е променен след падането на С. Х., и не знае кой управлява в Ирак. За знамето на Ирак е отговорил само какви са ветровете, и за надписи със зелен цвят на белия фон. В края на интервюто е посочил, че е живял само в А. от края на 2014г. до септември 2015г.имал много проблеми в Сирия. В Турция

живял в Т. а после в [населено място], нямал документи, не му заплащали за труда, в България влязъл с група само от сирийски граждани, само той бил иракчанин.

В писмо на ДАНС с вх. № 2-80/16.08.2024г. са изложени данни, че оспорващият първоначално се представял за сириец, но били укрити у него данни за обстоятелства, свързани с Ирак, поведението му било неспокойно, а отговорите му са определени като уклончиви, което предполага възможността да прикрива информация, избягвал теми, които можели да го свържат с конкретна организация и за престоя си в контролирани от нея територии. По тези съображения, от страна на ДАНС е направено искане, с цел провеждане на допълнителни мероприятия, по време на разглеждане на молбата за международна закрила, лицето да бъде настанено в център от затворен тип. Видно от писмото, в същото не се сочи никъде, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, този извод е направен в мотивите на оспореното решение като органът се е позовал на данните от писмото, въз основа на които има основание да се предполага, че лицето съставлява заплаха за националната сигурност. Видно от мотивите на обжалваното решение, в същото органът е направил извод, че са налице както основания по чл.45б, ал.1, т.1 и т. 3 ЗУБ, като се е позовал на възможността по тълкувателно решение № 16/1975г. на ВКС, мотивите на административния акт да бъдат изложени и отделно. Съдът възприема изложеното в мотивите на оспореното решение, че само органи на ДАНС – като специализирани органи могат да установяват факти и обстоятелства, свързани със защитата на националната сигурност, доколкото в Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ са предвидени специални средства и способности за събиране на доказателства. В този смисъл, органът със специалните средства, способности и правомощия да ги прилага, е компетентен да установява относими към понятието „национална сигурност факти и обстоятелства“.

В писмото на ДАНС е посочено, че въз основа на данните се предполага възможността лицето да прикрива информация и оттук и истинската си самоличност, което наред с останалите данни в писмото, е достатъчно да се приеме, че съставлява заплаха за националната сигурност. След запознаване с писмото чрез преводача в съдебното заседание по делото, изнесените данни в същото не бяха оспорени. Изявлението на оспорващия, чрез преводача, не е достатъчно за друг извода

Предвид на всичко изложено, от писмото на ДАНС, неоспорено по делото, официален документ по чл.179 ГПК за посочените в него факти и обстоятелства, с обвързваща доказателствена сила, се установява от фактическа страна, че по отношение на кандидата за международна закрила с имената А. Ш. С., действително има обосновани съмнения за неговата самоличност, което обосновава и необходимостта от настаняването му в център от затворен тип. Искането на ДАНС е мотивирано с допълнителни действия именно по този въпрос.

Понятията „национална сигурност“ и заплаха за националната сигурност“ са дефинирани в чл.2 и параграф 1, т.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност. Така понятието „заплаха за националната сигурност“ е съвкупност от условия и фактори, които непосредствено водят до процеси или събития, нарушаващи състоянието на националната сигурност. Условия и фактори, които застрашават националната сигурност действително биха могли да бъдат установените в конкретния случай - лице, за което има разумно основание да се предполага, че укрива самоличността си, намирало се в район на действие на военна

групировка, предоставя противоречиви данни за себе си, влязъл е нелегално на територията на страната, при това тези обстоятелства са установени въз основа на негови изявления пред компетентните български органи обективирани в писмото на ДАНС и потвърдени на интервюто пред орган на ДАБ. В казуса по делото решаващо за издаване на оспореното решение е свързано със самоличността на оспорващия, като приетото от административните органи - на ДАНС и на ДАБ, остана неопровергано по делото.

Предвид всичко изложено, оспореното решение е издадено от компетентния орган по чл. 45 б, ал.1 ЗУБ, същото съдържа мотиви, изложени отделно от административния акт – писмото на ДАНС, органът е направил самостоятелна преценка, че установените от органите на ДАНС данни, преценени в съвкупност, обосновават извод за заплаха на националната сигурност, която заплаха е достатъчно да бъде потенциална. Също обосновано е и приетото второто основание – неустановена самоличност, което от своя страна обосновава и необходимостта от установяване или проверка на самоличността на гражданина на третата страна. Няма причина, свързана с личното състояние на лицето, която да доведе до извод, че поведението на оспорващия при проведените с него процедури, в рамките на които е направил изявленията, обсъдени до тук, не е съзнателно, поради това е възможен единственият извод, че укрива данни свързани със самоличността му.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че оспореното решение е и материално законосъобразно поради съответствие на фактите с посочените две основания за настаняване на оспорващия в център от затворен тип – по чл.45б, ал.1, т.1 и т. 3 от ЗУБ, чийто текст и изисквания правилно са възпроизведени и преценени в соправнето решение относно изискванията за приложението им. Също не е оспори по делото, че са налице отрицателни предпоставки по отношение на оспорващия – същият е пълнолетно лице, което не принадлежи към уязвима група, поради което по отношение на него е допустимо да бъде приложена мярката по последната разпоредба – настаняването му в център от затворен тип. В съответствие с нормата е и разпореденото относно срока на настаняването – до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила, към устните състезания същото не е приключило, тъй като по молбата на оспорващия не е постановено решение във връзка с чл.8 и чл. 9 ЗУБ.

Съдът не установи незаконосъобразност на оспореното решение по чл.146, т. 1-4 АПК, същото съответства и на целта на мярката – защита на националната сигурност от всяка заплаха.

На основание всичко изложено, жалбата по делото е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ, с оглед на което и на основание чл.172 ЗУБ съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш. С., с ЛНЧ [ЕГН] , гражданин на Ирак, роден на [дата на раждане] , срещу Решение №РПЗТ- 61/22.08.2024 г., издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците, с което жалбоподателят е настанен в Център от затворен тип.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия:

